

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

09 iunie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco, Liliana Catan,
Ion Guzun,

juducînd, în ședința de judecată, fără citarea părților la proces, recursul ordinar declarat de procuror împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 februarie 2015, în privința inculpatului

Marcu Oleg Valeriu, născut la 23 octombrie 1972, originar și locuitor al mun. Chișinău, or. Codru, str. Prepelitei 28, cetățean al R. Moldova, condamnat anterior:

1) prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 15 februarie 2007, în baza art. 264 alin. (6) Cod penal, la 8 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani.

Conform încheierii Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 10 ianuarie 2012, a fost liberat condiționat de pedeapsă înainte de termen cu 2 ani și 4 luni.

Termenul de examinare a cauzei
în instanța de fond: 30 septembrie 2013 – 25 martie 2014,
în instanța de apel: 18 aprilie 2014 – 03 februarie 2015,
în instanța de recurs: 23 aprilie – 09 iunie 2015.

Asupra recursului menționat, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 25 martie 2014, Marcu Oleg a fost achitat de sub învinuirea săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 320 alin. (1) Cod penal, pe motiv că fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii.

2. În fapt, instanța de fond a constatat că Marcu Oleg este învinuit de neexecutarea intenționată a hotărârii instanței de judecată, comisă după aplicarea

sanctiunii contravenționale în următoarele circumstanțe: la 24 septembrie 2008, Curtea de Apel Chișinău a emis titlul executoriu nr. 2a-3338/2008 din 14.09.2008, cu privire la încasarea de la Marcu Oleg în beneficiul lui Madan Ludmila despăgubirea morală în mărime de 250.000 lei din toate veniturile, începând cu data indicată supra. Ulterior, la biroul executorului judecătoresc Gîlca Iurie, a fost intentată procedura întru executarea titlului executoriu sus menționat, cu privire la încasarea din contul lui Marcu Oleg în beneficiul lui Madan Ludmila, cu titlu de despăgubire morală, suma de 250.000 lei. În rezultatul intentării procedurii de executare și a acțiunilor întreprinse s-a constatat că debitorul Marcu Oleg nu execută și se eschivează intenționat de la executarea documentului executoriu. La 14.05.2013, prin decizia nr. 4D-1955/13, emisă de către Judecătoria Rîșcani mun. Chișinău, Marcu Oleg, a fost recunoscut vinovat în comiterea contravenției prevăzută de art. 318 Cod contravențional, fiindu-i aplicată sancțiunea sub formă de amendă contravențională în mărime de 3000 lei, ultimul eschivându-se pînă în prezent de la achitarea datoriei.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina și **a declarat că** a fost informat despre necesitatea executării titlului executoriu, dar nu este angajat în câmpul muncii și nu are posibilitatea să achite. Este bolnav de epilepsie, dar certificat nu are, deoarece nu se va putea angaja la serviciu. De cînd a ieșit din penitenciar, din anul 2011, **nu a activat oficial în câmpul muncii**. Neoficial a activat o lună și jumătate la o spălătorie. La construcție a activat o săptămână și a primit 500 lei. A achitat amenda contravențională 3000 lei într-o perioadă de două luni de zile. Bani a avut din activitatea în SRL „Bemol”. **Motivul neachitării prejudiciului este că nu are posibilitate**. Este de acord cu suma de 250.000 lei și în cazul posibilității o va achita în volum deplin.

Latura obiectivă a infracțiunii menționate se realizează prin acțiune sau inacțiune, iar latura subiectivă - doar prin intenție directă, însă conform materialelor cauzei, rezultă, că **în acțiunile inculpatului lipsește atît latura obiectivă, cît și latura subiectivă a infracțiunii**.

Probele administrate nu dovedesc eschivarea intenționată de la executarea hotărârii judecătorești după aplicarea sancțiunii contravenționale. Or, atît declarațiile martorului Madan L., cît și a executorului judecătoresc, confirmă faptul neexecutării hotărârii judecătorești de către inculpat în perioada de pînă la 14.05.2014 - acțiuni care au fost calificate în baza art. 318 Cod contravențional, pentru care inculpatul a fost supus sancțiuni contravenționale.

Materialele în baza cărui inculpatul a fost anunțat în căutare, au servit drept probe pentru atragerea ultimului la răspundere contravențională și nu pot fi acceptate ca probe pentru atragerea lui la răspundere penală în baza art. 320 alin. (1) Cod penal, ținînd cont de prevederile art. 22 alin. (1) Cod de procedură penală, care stipulează, că nimeni nu poate fi urmărit de organele de urmărire penală, judecat sau pedepsit de instanța judecătorească de mai multe ori pentru aceeași faptă.

Certificatul eliberat de SRL „Bemol Retail” care confirmă că inculpatul este angajat oficial la această firmă începînd cu data de 23.05.2013 în funcție de operator la stația de alimentare cu combustibil din mun. Chișinău, str. Grenoble, 134/2, salariul mediu lunar pentru perioada de decembrie 2013 - februarie 2014 a

constituit 3682 lei, achitat prin virament, ***nu poate fi acceptat ca probă întru confirmarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii imputate, deoarece acuzarea n-a indicat acest fapt în învinuire.***

Astfel, acuzatorul de stat nu a prezentat instanței de judecată careva probe de confirmare a existenței unui venit ce ar fi permis inculpatului achitarea totală a prejudiciului încasat prin hotărârea Curții de Apel Chișinău din 24 septembrie 2008, sau de eschivare a acestuia de la executarea hotărârii menționate, după aplicarea sancțiunii contravenționale - 14.05.2013.

Astfel, instanței de judecată ***nu au fost prezentate probe incontestabile întru confirmarea vinovăției inculpatului.***

3. Procurorul a declarat apel, solicitînd casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 320 alin. (1) Cod penal la 2 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Apelantul a invocat că instanța nu a luat în considerație declarațiile executorului judecătoresc, a martorului, cât și celelalte probe prezentate de către acuzare, dar s-a bazat doar pe declarațiile inculpatului.

Numai în ultima ședință de judecată, cînd de către acuzatorul de stat a fost prezentat certificatul eliberat de către SRL „Bemol Retail”, care atestă faptul că inculpatul activează oficial la întreprinderea respectivă începînd cu 23.05.2013, pînă la moment, cu salariul lunar de 3682 lei, achitat prin virament, doar atunci inculpatul a recunoscut instanței că activează la această întreprindere și că nu a recunoscut inițial faptul dat, deoarece se temea de consecințe.

La momentul înaintării învinuirii, acuzarea nu a cunoscut că inculpatul activează oficial la întreprinderea respectivă, fiind indusă în eroare de către el, invocînd că s-a eliberat pe motiv că a avut un acces de epilepsie, fapt dezmințit ulterior de către acuzatorul de stat prin prezentarea certificatului respectiv, ca probă suplimentară.

Referindu-se la faptul, că inculpatul a fost deja sancționat pentru acțiunile sale, instanța nu a lut în considerație faptul, că acesta nu putea fi pedepsit penal pentru comiterea prezentei infracțiuni, fără a fi sancționat contravențional. Prin urmare, instanța nu s-a bazat pe faptul că infracțiunea revăzută la art. 320 alin. (1) Cod penal este una continuă și urmează a fi inițiată, doar după aplicarea pedepsei contravenționale.

Inculpatul nu s-a prezentat la Biroul de Probațiune pentru a fi luat la evidență. Fiind angajat oficial în cîmpul muncii, intenționat nu a înștiințat organul competent, tăinuind faptul dat pînă la ultima ședință de judecată.

Conform hotărârii nr. 13 din 11.06.2013 a Curții Constituționale, sintagma „dacă aceasta a fost comisă după aplicarea sancțiunii contravenționale” din alineatul (1) și sintagma „dacă aceste fapte au fost comise după aplicarea sancțiunii contravenționale” din alineatul (2) ale articolului 320 Cod penal, contravin articolelor 4, 20 alin. (1), 21 și 25 alin. (1) din Constituție, precum și principiului non bis in idem (dreptul de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori pentru aceeași faptă) prevăzut la articolul 4 al Protocolului nr. 7 la Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale și articolul 14 alin. 7 al Pactului internațional cu privire la drepturile civile și politice.

Astfel, în acțiunile inculpatului se regăsesc elementele laturii obiective a componentei de infracțiune prevăzute de art. 320 alin. (1) Cod penal și anume: neexecutarea intenționată a hotărârii instanței de judecată, comisă după aplicarea sancțiunii contravenționale.

Latura subiectivă a infracțiunii date este caracterizată prin vinovăția inculpatului, în formă de intenție directă, scopul urmărit de acesta fiind unul cupidant.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 februarie 2015, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că latura obiectivă a infracțiunii incriminate inculpatului se realizează prin acțiune sau inacțiune, iar latura subiectivă doar prin intenție directă, însă conform materialelor cauzei, rezultă, că **în acțiunile inculpatului lipsește atât latura obiectivă, cât și latura subiectivă a infracțiunii.**

Instanța de fond just a stabilit că **probele administrate** nu dovedesc eschivarea intenționată de la executarea hotărârii judecătorești, după aplicarea sancțiunii contravenționale.

Or, atât declarațiile martorului Madan L., cât și a executorului judecătoresc, confirmă faptul neexecutării hotărârii judecătorești de către inculpat în perioada de până la 14.05.2014 - acțiuni care au fost calificate în baza art. 318 Cod contravențional, pentru care inculpatul a fost supus sancțiunii contravenționale.

Prima instanță **corect nu a acceptat ca probă întru confirmarea vinovăției inculpatului, certificatul eliberat de SRL „Bemol Retail”** care confirmă că inculpatul este angajat oficial la această firmă începând cu data de 23.05.2013 în funcție de operator la stația de alimentare cu combustibil din mun. Chișinău, str. Grenoble 134/2, salariul mediu lunar pentru perioada de decembrie 2013 - februarie 2014 a constituit 3682 lei, achitat prin virament, **deoarece acuzarea n-a indicat acest fapt în învinuire.**

Instanța de fond întemeiat a conchis că acuzatorul de stat fără a cerceta minuțios, sub toate aspectele materialele prezentate de executorul judecătoresc, la 01.08.2013 a intentat cauza penală în privința inculpatului în baza art. 320 alin. (1) Cod penal, bazându-se pe probele prezentate de executor, care au servit temei pentru sancționarea inculpatului în baza art. 318 Cod contravențional.

În acest sens, **instanța de apel a reținut** și decizia Curții Supreme de Justiție nr. 1ra-546/14 din 04.06.2013 în cauza penală Darii Tudor la fel învinuit în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 320 alin. (1) Cod penal, potrivit căreia instanța de fond a achitat inculpatul, din motiv că fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii, după ce instanța de apel a admis apelul, fiind casată sentința instanței de fond și pronunțată o nouă hotărâre prin care Darii Tudor a fost condamnat în baza art. 320 alin. (1) Cod penal, iar instanța de recurs a constatat că în speță acuzarea nu a prezentat instanței de judecată careva probe de confirmare a existenței unui venit ce ar fi permis inculpatului achitarea totală a prejudiciului încasat prin hotărârea instanței de judecată din 05 noiembrie 2007 sau de eschivare a acestuia de la executarea hotărârii menționate.

Astfel, având în vedere că argumentele din apelul acuzării sunt nefondate, iar sentința contestată a primei instanțe este legală și întemeiată, apelul declarat urmează a fi respins ca fiind nefondat, cu menținerea sentinței contestate.

5. Procurorul a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat că instanța nu a ținut cont și nu a apreciat totalitatea probelor care demonstrează vinovăția inculpatului.

Inculpatul, știind că a fost tras la răspunderea contravențională pentru eschivarea de la executare a deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 septembrie 2008, a ascuns de executorul judecătoresc faptul că activează începând cu luna decembrie anul 2013 în calitate de operator la SRL „Bemol Retail” și are un venit lunar de 3682 lei. Or, acest fapt a fost probat de acuzare în procesul examinării cauzei penale.

Potrivit Hotărârii nr. 13 din 11.06.2013 a Curții Constituționale a Republicii Moldova, sintagma „dacă aceasta a fost comisă după aplicarea sancțiunii contravenționale” din alineatul (1) și sintagma „dacă aceste fapte au fost comise după aplicarea sancțiunii contravenționale” din alineatul (2) ale articolului 320 Cod penal, contravin articolelor 4, 20 alin. (1), 21 și 25 alin. (1) din Constituție, precum și principiului non bis in idem (dreptul de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori pentru aceeași faptă) prevăzut la articolul 4 al Protocolului nr. 7 la Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale și articolul 14 alin. 7 al Pactului internațional cu privire la drepturile civile și politice.

Deci, instanțele de fond și apel eronat s-au expus asupra faptului, că inculpatul a fost deja pedepsit contravențional pentru fapta comisă, bazându-se în acest sens pe principiul: dreptul de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori pentru aceeași faptă.

Instanța de apel a ignorat și hotărârea adoptată de Judecătoria Rîșcani, mun. Chișinău la 14.05.2013, prin care inculpatul a fost recunoscut vinovat de comiterea contravenției prevăzute de art. 318 Cod contravențional, cât și activitatea executorului judecătoresc Iurie Gîlca, care a inițiat procedura de executare în privința inculpatului.

În astfel de circumstanțe, este probat faptul că, cât pînă la tragerea inculpatului la răspunderea contravențională, atît și după aceasta, dînsul fiind angajat oficial în cîmpul muncii și dispunînd de anumite venituri, cu rea voință s-a eschivat de la executarea hotărîrii judecătorești, indicate mai sus. Acțiuni, contrare prevederilor articolului 16 Cod de procedură civilă, potrivit cărora hotărârile judecătorești sunt obligatorii pentru toate persoanele fizice și se execută cu strictețe pe întreg teritoriul R. Moldova.

Cu referire la reținerea instanțelor de fond și de apel, precum, că învinuirea înaintată inculpatului în baza art. 320 alin. (1) Cod penal, nu corespunde prevederilor art. 281 alin. (2) Cod de procedură penală, și anume că nu este clară, or, instanța de fond nici nu a constatat fapta, iar Colegiul instanța de apel în acest caz a reținut doar niște frînturi de text al învinuirii aduse inculpatului, fără a specifica în care parte acest act de procedură penală nu corespunde normelor legale. Anume asupra acestor circumstanțe importante la caz, cât instant de fond, atît și ce-a de apel nu s-au expus.

În drept, recursul este bazat pe art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

6. Judecînd recursul ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și argumentelor invocate, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi admis din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul cînd instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, cînd hotărîrea atacată nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Sub acest aspect, Colegiul penal lărgit atestă că instanțele de fond și de apel au comis următoarele erori de drept.

În primul rînd, potrivit art. 93 alin. (1), 94 alin. (1), 100 alin. (1) și (3), 101 alin. (1), 384 alin. (3), 390 alin. (1) pct. 2) și 3), 394 alin. (3) pct. 2) Cod de procedură penală, sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată. Probele sînt elemente de fapt dobîndite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenței sau inexistenței infracțiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției, precum și la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluționare a cauzei. Administrarea probelor constă în folosirea mijloacelor de probă în procesul penal, care presupune strîngerea și verificarea probelor, în favoarea și în defavoarea învinuitului, inculpatului, de către organul de urmărire penală, din oficiu sau la cererea altor participanți la proces, precum și de către instanță, la cererea părților, prin procedeele probatorii prevăzute de prezentul cod. Acuzatorul este în drept să prezinte informații scrise și documente care pot fi utilizate ca mijloace de probă. Fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. În procesul penal nu pot fi admise ca probe și, prin urmare, se exclud din dosar, nu pot fi prezentate în instanța de judecată și nu pot fi puse la baza sentinței sau a altor hotărîri judecătorești datele care au fost obținute cu încălcări de către organul de urmărire penală a dispozițiilor prezentului cod. Sentința de achitare se adoptă dacă fapta nu a fost săvîrșită de inculpate sau dacă fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii. Partea descriptivă a sentinței de achitare trebuie să cuprindă enunțarea temeiurilor pentru achitarea inculpatului, cu indicarea motivelor pentru care instanța respinge probele aduse în sprijinul acuzării. Nu se admite introducerea în sentința de achitare a unor formulări ce ar pune la îndoială nevinovăția celui achitat.

În pofida acestor prescripții legale, potrivit descriptivului sentinței (*f.d. 118, pct. 2. din decizie*), instanța de fond:

a) nu a apreciat separat fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării, cu indicarea motivelor legale pentru care instanța a respins probele aduse în sprijinul acuzării, inclusiv a certificatului SRL „Bemol Retail”.

Or, concluzia instanței că acest certificat: „*nu poate fi acceptat ca probă întru confirmarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii imputate, deoarece acuzarea n-a indicat acest fapt în învinuire*” nu este întemeiată pe vre-o normă procedurală și nu este coroborată în nici un fel cu prevederile art. 93, 94, 100, 101 și alte norme din Codul de procedură penală, ce vizează procedura administrării și aprecierii probelor în procesul penal;

b) nu a indicat norma de drept în temeiul cărei a dispus achitarea inculpatului, concluzionând în mod divergent că: „*în acțiunile inculpatului lipsește atât latura obiectivă, cât și latura subiectivă a infracțiunii..., nu au fost prezentate probe incontestabile întru confirmarea vinovăției inculpatului*” – diferite temeuri prescrise la art. 390 alin. (1) pct. 2) și 3) Cod de procedură penală.

Astfel, prima instanță nu a judecat fondul cauzei în conformitate cu rigorile prevăzute de lege și a adoptat o hotărîre care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția.

În al doilea rînd, potrivit art. 414 alin. (1), (2), (5) și (6), 417 alin. (1) pct. 8), 419 Cod de procedură penală și a jurisprudenței naționale, instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. Instanța de apel verifică declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal, se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel și nu este în drept să-și întemeieze concluziile pe probele cercetate de prima instanță dacă ele nu au fost verificate în ședința de judecată a instanței de apel și nu au fost consemnate în procesul-verbal. Chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat ori trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sînt dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări, dacă probele corect au fost apreciate în ansamblu, prin prisma cumulului de dovezi anexate la dosar. Chestiunile de drept pe care le poate soluționa instanța de apel sunt dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă normele de drept procesual și penal au fost corect aplicate. În cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile menționate, hotărîrea instanței de fond urmează a fi desființată, cu rejudecarea cauzei. Rejudecarea cauzei de către instanța de apel se desfășoară potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță, care se aplică în mod corespunzător.

Însă, instanța de apel nu a respectat prescripțiile de drept nominalizate, deoarece, conform descriptivului deciziei adoptate (*f.d. 167, pct. 4. din decizie*):

a) nu a reacționat în modul prevăzut de lege asupra erorilor de drept comise de instanța de fond, le-a repetat întocmai și nu a desființat sentința, cu rejudecarea cauzei în raport cu circumstanțele de fapt și de drept invocate în rechizitoriu;

b) și-a întemeiat concluziile pe probe neverificate în ședința de judecată a instanței de apel și neconsemnate în procesul-verbal, cum ar fi declarațiile inculpatului de la f.d. 114, 158, certificatul eliberat de SRL „Bemol Retail”, încheierea judecătorului de instrucție din 04.11.2011 de la f.d. 31, explicațiile inculpatului adresate executorului judecătoresc din 08.05.2013 și Comisarului CPs Rîșcani din 05.06.2012 de la f.d. 20, 23 și **a reținut** decizia Curții Supreme de

Justiție nr. 1ra-546/14 din 04.06.2013 în cauza penală Darii Tudor, dar fără a argumenta sub ce aspect, și fără a formula o concluzie în acest sens, raportată la circumstanțele speței de pe rol (*f.d. 167-185, pct. 4. din decizie*);

c) nu s-a pronunțat asupra motivelor invocate în apelul declarat de procuror, inclusiv cele reproduse în pct. 3. din prezenta decizie și repetate în recursul acuzării la pct. 5. din decizie.

Circumstanțele expuse atestă în mod lucid că ambele instanțe nu au judecat cauza penală în condițiile legii, deoarece au adoptat hotărâri care nu cuprind motive legale pe care se întemeiază soluția, instanța de apel nepronunându-se asupra tuturor motivelor invocate în apel, și că recursurile de pe rol este întemeiat.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală instanța de recurs casează total hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Dat fiind că încălcările normelor procedurale specificate, comise de către instanțele de fond și de apel, constituie erori de drept prevăzute în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și care nu pot fi corectate de către instanța de recurs, se impune soluția admiterii recursului declarat, casării totale a deciziei contestate, și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să țină cont de împrejurările expuse, să înlăture erorile menționate, să judece cauza în strictă conformitate cu legea, să adopte o hotărâre legală și întemeiată.

7. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Admite recursul ordinar declarat de procuror, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 februarie 2015, în privința inculpatului Marcu Oleg Valeriu, și dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată, pronunțată integral la 07 iulie 2015.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco

Liliana Catan

Ion Guzun